

CSÖNDES, VÁRATLAN ÖLELÉS

FÁBIÁN TIBOR

IRGALOM, KÖNYÖRÜLET, SZERETET

ÜKAPÁM MIGRÁNS VOLT

KÖLNÉI LÍVIA

HORVÁTH PÁL

SZÖVEG –
FÁBIÁN TIBOR

ILLUSZTRÁCIÓ –
BALASSA NIKOLETTA

SOROZAT –
LÉTKÉRDÉS

CSÖNDES, VÁRATLAN ÖLELÉS

Azt olvastam nemrég, hogy a félrenézés társadalmában élünk. Amelyben talán rég elfelejtettük, hogy hitünk, lelkünk, életünk állapotáról a magatartásunk árulkodik. Látványosan. Testestől-lelkestől.

- Mindannyiunknak megvannak a sok-sok kicsiny, megrázó, keserűséggel cipelt történetei arról, milyen irgalmatlan lény tud lenni az ember. Rólunk is beszélnek Ady sorai: „Mikor elhagytak, / Mikor a lelkem roskadozva vittem...”. Ilyenkor, mint a költőfejedelem, mi is csöndes, váratlan ölelésről álmodunk. Az irgalmasság megtapasztalásáról. Arról, hogy valaki a valóságban is megáll, odafordul, megszólít, meghallgat. Legalább egy kézmozdulattal, szeméi csillogásával, ajka mosolyával. Hogy kellünk valakinek, mert végső soron ettől lesz szép és tartalmas az élet, a sokszor embertelenné váló, arctalan és egyre inkább a félrenézését gyakorló mindennapokban. Persze rögtön megtaláljuk az önfelmentést is, hiszen olyan sok zilált élethelyzetünk van, amikor magunkba temetkezünk, és képtelenek vagyunk megállni valaki mellett. Ilyenkor önmagunk, szűkebb családjunk számára is kevésnek bizonyulunk. A sikersztorikat élénk terelő világban éppen az tud igazán hiteles lenni, aki azt is elmondja, hogy vannak olyan napjai is, amikor ólomlábakon jár, és sírni volna kedve. Sokunknak az irgalmasságról az a bizonyos szamaritánus jut eszünkbe, aki megáll az elesett mellett, és odahajol hozzá. Meg az, hogy ez mennyire nem kifizetődő, mert annyi gondba, idővesztésbe, problémahalmazba kerül irgalmasnak lenni. Ma, amikor sok érték nélküli képet és szót látunk és hallunk, amikor az emberi kommunikáció sokszor csak megkötöz, de nem feloldoz, talán éppen ezt kell újra megtanulnunk. Jó szóval segíteni. Egy mosollyal erősíteni. Feloldani a görcsöket. Olyan kevés ez, és mégis, éppen a magunk életéből kiindulva látjuk, hogy mennyire nehéz. Talán mert görcsös rugalmatlansággal éljük a mindennapokat. Feszült koncentrációval, mindig csak magunkra fókuszálva.

Valaki arra biztatta hallgatóságát a minap: ha rendben vagy Istennel és önmagaddal, akkor rendezetté válhat a másik emberrel való kapcsolatod is. Ami nagy érték, kimondva-kimondatlanul mindannyian erre vágyunk. Ahhoz, hogy adni tudjak, kell a kiegyensúlyozottság, letisztultság az életemben. Hogy ne a folyton megkötöző, a reakciókat figyelő megfelelési kényszer befolyásolja irgalmasságomat, mert akkor ezzel tolongok el magamtól az odahajlást: ha nem áll meg a pap és a lévita, akkor miért éppen én?! A mindennapi jót könnyű megszokni, beépül az életünkbe, egy idő után észre sem vesszük, csak valami kellemes, nyugtató érzésként van jelen. Mert amíg adhatok, ez azt is jelenti, van miről adnom. Hogy vannak tartalékaim, erőforrásom. Van erőm mosollyal, szóval, simogatással erősíteni valakit. Hogy merek szamaritánusa lenni annak is, aki nincs túl vonzó állapotban, akinek élethelyzete a többséget egyenesen taszítja, távol tartja. Nem mindig az áll meg mellettünk, akitől elvárnánk. Az irgalmasság tele van meglepetéssel, csöndes, váratlan öleléssel. ♦